

sudek sám, že obžalovaná po počátečním váhání, když se jí byl svědek K. legitimoval, ihned jemu úkryt lnu oznámila. Právem zastává zmateční stížnost náhled, že jednání obžalované posuzovati dlužno jednotně, a že úřední výkon, chráněný sankcí trestní, vyžaduje také náležitých forem, z nichž první je formální jeho započetí legitimováním se úředního orgánu, zvláště v dobách, kdy případy podvodného předstírání charakteru úředního nejsou řídky, a to bez ohledu na to, může-li zakročující orgán předpokládati, že jeho vlastnost úřední je straně již známa; nad to rozsudek pouze v tom ohledu zjišťuje, že obžalované byla známa vlastnost detektiva K-a, což není totéž, co vyžaduje se ku kvalifikaci K-ově jakožto úředního orgánu ve smyslu označených míst citovaného nařízení. Posoudil tedy nalézací soud zjištěné jednání obžalované S-ové mylně, přehlédnuv, že obžalovaná Filomena S-ová po formálním započetí úředního výkonu K-ova na jeho otázku, kde je vypracovaný len, správné vysvětlení podala, a že tudíž nemůže býti právem viněna, že zásoby předmětu potřeby úřadu úmyslně zatajila. Jednání její nenaplnuje tedy skutkové podstaty § 2 zákona o trestání válečné lichvy i bylo obžalovanou dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostiti.

Čís. 838.

Řidič automobilu jest zodpověden za úraz, jenž nastal splašením se koně, nezarazil-li zavčas automobil, ač z dálky viděl, že se kůň plaší, lekaje se blížícího se automobilu.

Zavinění poškozeného nepřerušuje za všech okolností příčinné souvislosti mezi neopatrností řidiče automobilu a nehodou.

(Rozh. ze dne 11. května 1922, Kr I 237/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §§ 335, 337 tr. zák.

Důvody:

Základní výrok rozsudku, z kterého nalézací soud dovozuje zavinění obžalovaného jakožto řidiče automobilu dle §§ 335 a 337 tr. zák. na těžkém poškození Vojtěcha R-a, běře zmateční stížnost v odpor důvodem zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Na to, jakým zavinění dle § 337 tr. zák. má býti, dává odpověď § 335 tr. zák., na nějž v onom § je odkázáno a který, aniž by mezi jednotlivými druhy zavinění rozlišoval, prohlašuje trestným každého, kdo zaviněně (kulposně) přivodí nebo zvětšuje nebezpečí pro život, zdraví, nebo tělesnou bezpečnost lidí. Takovéto zavinění obžalovaného vzal však nalézací soud na základě volného hodnocení výsledků řízení a dokazování za prokázanu a netrpí tento výrok právním omylem, podrobí-li se přezkoumání na podkladě skutečností nalézacím soudem zjištěných. Zmateční stížnost neporovnává však, jak by při uplatňování hmotněprávního důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř. byla povinna, se zákonem ten skutkový stav, jež vzal soud za prokázaný, nýbrž brojí proti

jednotlivým skutkovým předpokladům, o které soud opřel přesvědčení o zavinění obžalovaného, snažíc se otřásti jich opodstatněností a tím závěrem, z nich dovozovaným. Tento postup příčí se zásadám §§ 258 a 288 čís. 3 tr. ř. Nalézací soud zjišťuje, že kůň R-ův se splašil hlukem signálů a jedoucího auta, že R. seskočil s vozu a uchopil koně za uzdu ne proto, aby ho vedl na druhou (pravou) stranu silnice, nýbrž by ho zadržel, že byl však i s vozem splašeným koněm smýkán z jedné strany silnice na druhou a konečně na zemi poražen v okamžiku, kdy auto bylo těsně za vozem, a že obžalovaný, který se značnou rychlostí (dle jeho udání 45—50 km) se přibližoval, se svalu po rovné silnici již z dálky vůz i celý příběh musil viděti, však přes to, že měl tak učiniti, nezastavil, ani rychlost nezmírnil, nýbrž předejel a se vzdálil, nestaraje se o osud R-a, na silnici ležícího. Z těchto zjištění v jich souvislosti a celistvosti by měla tudíž stížnost, doličující důvod čís. 9 a) § 281 tr. ř., vycházeti a dokázati, že přes to bylo použito zákona nesprávně. O takovýto důkaz se však stížnost ani nepokouší. Tvrdí předně, že kůň R-ův se splašil, uslyšev signál houkačkou; výstražné znamení byl prý však obžalovaný povinen dle předpisu § 48 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. dáti a nelze prý ho proto činiti zodpovědným za to, že jednal dle své povinnosti. Než stížnost přehlíží, že nebyl dán jen signál jeden, nýbrž dáno jich více a že se kůň splašil hlukem signálů, jakož i jedoucího auta. Uvádí-li stížnost, že, pokud jde o hukot motoru, jde tu o přirozený hřmot pracujícího motoru, jež nelze zameziti ani zvolněním jízdy, ba ani úplným zastavením a že nelze proto z okolnosti, že obžalovaný v jízdě pokračoval, odvozovati jeho vinu, dlužno předně odkázati na to, co bylo shora všeobecně řečeno, a pak na ustanovení § 45 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. Dle něho má řidič vozidla zmírniti přiměřeně jízdou rychlost, třeba-li, také zůstati státi a zaraziti motor, kdyby nehody nebo poruchy dopravy mohly býti způsobeny jeho vozidlem. Z tohoto nepochybného předpisu vyplývala zajiště povinnost pro obžalovaného, by v okamžiku, kdy postřehl, že kůň se plaší, rychlost zmírnil neb automobil zastavil a motor zarazil. Obžalovaný neučinil však ani toho ani onoho, nýbrž přes to, že dle zjištění rozsudku musil celý příběh viděti, totiž, že kůň se splašil, smýkal R-a i s vozem z jedné strany silnice na druhou, předjel vůz R-ův a se vzdálil. V tomto nedbání nebezpečné situace a v nezmírnění jízdy pokud se týče nezastavení automobilu (motoru) spočívá nešetření předpisů zmíněného ministerského nařízení a tudíž zavinění obžalovaného dle § 335 tr. zák., jehož skutková podstata obsahuje nejen případ, ve kterém bylo poranění zaviněním obžalovaného přímo způsobeno, nýbrž i případ, ve kterém obžalovaný přivodil z v ý š e n í n e b e z p e č í pro tělesnou bezpečnost, zdraví a život lidí, což právě bylo v tomto případě, jak ze zjištění nalézacího soudu vyplývá a což nalézací soud také v rozsudečném výroku výslovně uvádí. Odpor stížnosti proti zjištění, odůvodněnému poukazem na prameny poznání, že obžalovaný to, co se před ním dalo, viděl, dlužno odmítnouti jako nepřipustné brojení proti přesvědčení soudcovskému (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Tvrzení stížnosti, že R-ův kůň se splašil hned na signál houkačky, má proti sobě shora uvedené zjištění rozsudku, že splašení koně bylo přivoděno hlukem signálů a jedoucího auta. Rovněž další její tvrzení, že R. byl poražen a ležel pod koněm ještě dříve, nežli auto R-ův povoz dostihlo, nekryje se zcela se zjištěním roz-

sudku, znějícím v ten smysl, že R., smýkán jsa koněm z jedné strany silnice na druhou, byl konečně poražen na zemi v okamžiku, kdy auto bylo těsně za vozem. Následkem tohoto nesouhlasu právě uvedených tvrzení se zjištěními soudu, jakož i vzhledem k tomu, že stížnost nebuduje na zjištěném celkovém podkladě skutkovém, stávají se i závěry její ohledně zavinění obžalovaného a příčinné souvislosti zavinění s nehodou vratkými a nemohou činiti nároku na uznání. Naproti tomu odpovídají závěry, nalézacím soudem v tomto směru ze zjištěného stavu věci dovozené, jak zákonům logického myšlení tak i normám právním a nemůže býti zejména nejmenší pochybnosti po té stránce, že příčinná souvislost mezi zaviněním obžalovaného a nehodou R-ovou je dána. Neboť kdyby se byl obžalovaný zachoval tak, jak předpisuje § 45 min. nař., ba jak v takových situacích sám zdravý rozum káže, nemusilo dojít alespoň ku zvětšení nebezpečí, vyplývajícího ze splašení koně pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost R-a, jenž byl koněm po silnici smýkán a konečně na zemi poražen a při tom poraněn. Vyslovují se lékaři v ten smysl, že R. utřžil si poranění nejspíše při pádu. I kdyby způsobil R-ovi poranění na levém kotníku jeho vlastní kůň podkovou, zodpovídá za to přec jen obžalovaný, poněvadž dle zjištění rozsudku zavinil celou nehodu, ručí proto za všechna poškození, při ní vzešla, ať již byla přivoděna tím či oním způsobem. Neúplnost dle čís. 5 § 281 tr. ř. v tom ohledu uplatňovaná, že soud neuvedl v rozsudku, že rána byla způsobena koňskou podkovou, není proto dána. Zmateční stížnost označuje mylným názor nalézacího soudu, že neobratnost poškozeného nemůže učiniti zavinění obžalovaného beztrestným, neboť prý zavinění poškozeného přerušuje příčinnou souvislost mezi zaviněním obžalovaného a nehodou. Avšak i tu má nalézací soud pravdu. Tvrzení zmateční stížnosti, že zavinění poškozeného přerušuje příčinnou souvislost mezi zaviněním obžalovaného a nehodou, není již ve své všeobecnosti správné. Může zajisté vedle sebe obstáti zavinění poškozeného i zavinění obžalovaného bez přerušení příčinné souvislosti zavinění obžalovaného s nehodou. Za toho stavu věci musí se také zavinění obžalovaného samostatně zkoumati a jen zjišťovati, zda toto zavinění naplňuje skutkovou podstatu § 335 tr. zák. Nalézací soud vyřkl právem, že obžalovaný nehodu zavinil, pokud se týče že zvýšil nebezpečí, hrozící tělesné bezpečnosti poškozeného R-a, poněvadž již z dálky viděl, že kůň R-ův se plaší a že jest zde tedy nebezpečí pro zdraví poškozeného R-a. O nějaké neobratnosti poškozeného při zvýšení nebezpečí pro jeho tělesnou bezpečnost nemůže býti proto ani řeči, a nelze proto také mluvit o přerušené příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a nastalým poškozením. Uváží-li se konečně, že nalézací soud, hledě ke konstrukci automobilu, k jeho hybné síle, policejním předpisům, automobilový provoz upravujícím, podřadil zavinění obžalovaného správně pod ustanovení § 337 tr. zák., jest označiti zmateční stížnost obžalovaného za úplně neodůvodněnou.

Čís. 839.

Skutková podstata zločinu dle § 89 tr. zák. jest ztělesněna již poškozením nějaké součástky telegrafu, aniž je zapotřebí, by poškození to skutečně překáželo v použití telegrafu neb by následkem poškození nastalo skutečné nějaké nebezpečí.